

παιδικῆς μου ἡλικίας, λείψανον ἐκτιμήσεως· εἶχον ἀδίκον, διότι ἰδοὺ ὑμεῖς ἐλθόν.

— Ἐδυνάμην νὰ μένω μακρὰν ὑμῶν! ἐστὲναξεν ὁ Ραυμόνδος.

— Ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου, ὑπέλαβεν ἡ Κλαίρη, ἣτις εἶχεν ἀνακτήσει ὅλην τὴν ψυχραιμίαν της· τὸ μέγιστον δυστύχημα, ὅπερ δύναται νὰ με πλήξῃ ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, θὰ ἦτο ἡ ἀπώλεια τῆς ἐμπιστοσύνης του· με ἐκθέτετε εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ δυστυχήματος αὐτοῦ, ἐξ ἀδελφέ μου· καταχρώμενος τῆς ἀσυνέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπομονῆς μου, παρουσιάζεσθε παρ' ἐμοί, οὐχὶ ὡς ἔχει τὸ δικαίωμα συγγενῆς νὰ τὸ πράξῃ, φανερὰ καὶ ἐνώπιον τῶν θεραπόντων μου, ἀλλὰ νύκτα, μυστικά, μετὰ τῶν προφυλάξεων ἐραστοῦ εὐνοουμένου. . . . Κὰν δὲν ὤκτειρον τὴν ἀπερίσκεπτον νεότητά σας, ἐξ ἀδελφέ μου, θὰ σᾶς περιεφρόνουν!

— ὦ! Κλαίρη, Κλαίρη! θέλετε νὰ με συντρίψετε! ἀνεφώγησεν ὁ Ραυμόνδος μετὰ φωνῆς ἀπέλπιδος.

Ἐἶχεν αὖθις γονυπετήσει· δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ κόμησσα συνεκινήθη καὶ κατέβαλεν, ὅπως κρύψῃ τὴν ταραχὴν της, προσπάθειαν, ἣτις δὲν διέφυγε τὸν νέον λοχαγόν. Τέσσαρα ἔτη ἀποχωρισμοῦ δὲν εἶχον κατορθώσει, ὥστε ν' ἀπομάθῃσι τὴν ἄφωνον καὶ ἰδιαιτέραν διάλεκτον, ἣν λαλοῦσιν αἱ καρδίαι, αἰτινες τὴν ἠξεύρουσιν! Ἡ Κλαίρη ἀνέγνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ραυμόνδου, ὡς οὗτος ἀνέγνω εἰς τὸ βλέμμα τῆς Κλαίρης· παρετήρησεν αὐτὴ ὅτι ἡ κακῶς ἀποκρυβεῖσα συγκίνησις της κατέστρεψε τὴν ἐντύπωσιν τῆς σοβαρᾶς δημηγορίας της.

— Ἐξ ἀδελφέ μου, εἶπε διπλασιάζουσα ψυχρότητα, ἀναγκάζομαι νὰ θεωρήσω πάντα ταῦτα ὡς παροδικὴν διάψευσιν. . .

— Παροδικὴν! . . . ἠθέλησε νὰ διακόψῃ ὁ Ραυμόνδος.

— Ὁ κόμης εἶναι εὐεργέτης σας, ὑπέλαβεν ἡ Κλαίρη· θέλω νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡ φαντασία σας σᾶς ἔκαμε νὰ τὸ λησμονήσετε πρὸς στιγμὴν· εἶναι καιρὸς νὰ σᾶς τὸ ὑπομνήσω. . . . Καὶ τώρα, ἐξ ἀδελφέ μου, ἡ συνάντησις αὐτὴ πρέπει

νὰ τελειώσῃ· ἡ θεία μου δύναται νὰ μᾶς καταλάβῃ, ἡ ἔλευσις ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν θὰ με κατέστρεψεν ἀνεπανορθότως. . .

Ὁ Ραυμόνδος ἠγέρθη σπουδαίως καταπεπληγμένος.

— Εἶμαι παράφρων, εἶπεν, ἄθλιος παράφρων! δὲν ἐσυλλογίσθην τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν! ἀνεμνον ἐπαναβλέπων σας τὴν εὐτυχίαν, Κλαίρη! . . .

Ἠκούσθη μακρόθεν ἐν τῇ ἐξοχῇ θόρυβος συγκεχυμένος ἵππων καὶ τροχῶν· ἐφαίνετο ὅτι ἄμαζα διήρχετο τὴν μεγάλην ὁδόν, εἰς τὴν ἄκραν τῆς δεινδροστοιχίας τῆς φερούσης εἰς τὸν πύργον. Οἱ κύνες προσδεδεμένοι ἐν τῇ αὐλῇ ἤρξαντο ὕλακτοῦντες. Ἡ Κλαίρη ἔτεινε τὸ οὖς.

— Ὑπέφερον τόσον! ἐξηκολούθησεν ὁ Ραυμόνδος, ἐνθάρρυνθεις ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς ἐξ ἀδελφῆς του· ἐὰν ἠξεύρετε πόσον ἡ ὑπαρξις με εἶναι πικρὰ ἀφ' ὅτου σᾶς ἐπανείδον νυμφευμένην, χωρισμένην ἀπ' ἐμοῦ διὰ παντός, θὰ ἐθέτετε τέρμα εἰς τὴν ψυχρὰν αὐτὴν δεξιῶσιν, Κλαίρη! θὰ μ' ἐλυπεῖσθε ἴσως!

Ἡ ἄμαζα εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν, ὁ κρότος ἐπλησίαζε ταχέως· ἠκούετο διακεκριμένον καὶ ταχὺ τὸ βῆμα τῶν ἵππων· ἡ κόμησσα ἠχροάζετο ἀσθμαίνουσα.

Ὁ Ραυμόνδος οὐδαμῶς εἰς τοῦτο προσεῖχεν.

— Μὲ ἠγαπάτε ἄλλοτε, ἔλεγεν. ὦ! ποσάκις ἔχουσα δάκρυα εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς παρελθούσης εὐτυχίας! Διατί νὰ μὴ μου διατηρήσετε τὴν καρδίαν σας, Κλαίρη! . . .

— Ἀπωλέσθην! ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ φωνῆς συντετριμμένης.

Ὁ Ραυμόνδος τὴν παρετήρησεν ἐκπληκτος· ἐξέτεινεν αὐτὴν σιωπηλῇ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς δεινδροστοιχίας καὶ κατέπεσεν ἡμιλιπόθυμος ἐπὶ ἔδρας.

Ὁ κρότος εἶχε παύσει· ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς κτυπήματα ἰσχυρὰ ἠκούσθησαν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πύλην. Ὁ Ραυμόνδος ἐμάντευσε καὶ ἐρρίγησεν.

— Χαῖρε, Κλαίρη! εἶπεν. Ἀὐτὴ ἠγέρθη τρέμουσα, ἐκ-

φρων· ὁ Ραυ τοῦ ἐξώστου.

— Σταθῆτε. . . κερραζεν αὐτὴ. Θέλετε λοιπὸν πρῶτος σεῖς νὰ εὐχηθῆτε τὸ καλῶς ἦλθεν εἰς τὸν κ. Ζωκούρτ, τὸν σύζυγόν μου;

Ἡ αἶθουσα ἠνοίγετο εἰς τὴν αὐλὴν καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἔσπευδον ν' ἀνοίξωσιν.

— Τί νὰ πράξω; ἠρώτησεν ὁ Ραυμόνδος ἐν ὑπερτάτῃ ταραχῇ. Εἶπατέ μοι, τί ὀφείλω νὰ πράξω; καὶ ἂν πρέπη ν' ἀποθάνω, θὰ τὸ πράξω!

Ἡ Κλαίρη ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποθαρρύνσεως.

— Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς, ἐψιθύρισεν.

Ὁ Ραυμόνδος ἔτρεχεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς παράφρων, καταρῶμενος τὴν τύχην καὶ ἑαυτόν· τὰ βαρῆα κλεῖθρα τοῦ πυλῶνος ἤρξαντο ἀνοιγόμενα. Αἰφνης ἡ κόμησσα ἤρπασε λαμπάδα.

— Ἐλθετε, εἶπε, λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Ραυμόνδου.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές) Ε. Σχ.

Η ΝΥΞ

. . . Ἡ Νύξ παράδοξος καὶ ἰδιότροπος κυρία, ἰδιότροπος καὶ παράδοξος ὡς γυνὴ ἀγαπᾷ ἴσα τοὺς ἐραστὰς καὶ τοὺς θῶας, τὸν κατάκοπον ἐργάτην καὶ τὸν κλέπτην, τὴν Σελήνην μετὰ τῶν ἀστέρων καὶ τὸ ἔρεθον, τὴν γαλήνην καὶ τὴν τρικυμίαν, τὸν ναύτην καὶ τὸν πειρατὴν. Ἄλλ' οὐδὲν ἄξιον ἀπορίας· μὴ δὲν ἦναι Ἡ καὶ αὐτὴ, ἥτοι γένους θελυκοῦ, ὡς θὰ ἔλεγε γραμματοδιδάσκαλος;

. . . Νύκτα τινὰ τὴν Νύκτα παρεκάλεσεν ὁ Ζεὺς νὰ στήσῃ τὸν δρόμον τῶν σφριγάντων ἵππων της, νὰ βραδυπορήσῃ ἄγγελος τοῦ ἀγγέλματος τοῦ Διὸς ἦλθε πρὸς τὴν Νύκτα ὁ Ἑρμῆς καὶ ἤκουσεν αὐτὴ αὐτοῦ καλῶς, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει ἡ μυθολογία, ἂν καὶ μετ' αὐτῆς ὁ Ἀργεῖφόντης κατὰ τὴν βραδείαν της παρέμεινε παρείαν, ἢ τοὺς ἵππους προσέδεσαν πρὸς δρόμ, ἢ. . .

Ἦτο ἡ νύξ, καθ' ἣν ὁ Ζεὺς κατήλθε παρὰ τῇ Ἀλκμήνῃ, ἵνα φέρῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν Ἡρακλῆν, μέλλοντα νὰ λύσῃ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τὸν Προμηθεά, ἄλλον Ἀδὰμ αὐτόν, προσηλωμένον εἰς τὸν Καύκασον, καὶ φωνέσῃ τὸν Γύπα, ἄλλον Σατανᾶν. Ἦτο νύξ μακρὰ, ὡς ὀλίγαι πορρωθούσα στιγμαὶ· τόσον ἦτο ἄκματος ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀλκμήνη ὤραια!

Πολλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συνέβησαν

ἐπὶ τῆς γῆς παράξενα πολλοὶ πταινοὶ ἔσκασαν λαλοῦντες, χωρὶς νὰ δυνήθωσιν οἱ πτωχοὶ νὰ φέρωσι τὴν πτωχίαν· ἄλλοι ἔπαθον ὑπερημανούς, ἕνεκα νασήματος, τὸ ὁποῖον τόσον καλῶς περιγράφει ὁ ἰατρός Εὐγένιος Σὺνς ἐπὶ τοῦ Φεράνδου τοῦ συμβολαιογράφου, διδοῦς τὸ παράγγελμα, «λάγνος μὴ ἔσο!»· πολλοὶ σύζυγοι πτωχοὶ, μεθ' ὅλην τὴν καλὴν των διαθέσιν, ἤκουσαν πολλάκις παρὰ τῶν πεφλημένων συζύγων των, ὅτι αἱ δὲν τὰς ἡγάπων ὡς πρότερον· πολλὰ τέλος ἀγαθαὶ μητέρες ἀσπνίζουσαι τὰ τέκνα των, εἶρον αὐτὰ πρόθυμα ν' ἀφήσωσι τὴν κλινὴν.

Ἦτο νῦξ τῶν παραδόξων ἡ νῦξ ἐκείνη, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς καὶ ὧν τὸ παραδοξότατον, ὅτι ὁ θεὸς Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ γεννήσῃ διὰ τῆς γυναικὸς Ἀλκμήνης τὸν υἱὸν τοῦ σωτήρα τοῦ εὐεργέτου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους Προμηθεύς...

Πολλὰ δὲ τὰ παράξενα καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ. Τὸ ἔσπνητῆρι τῆς Ἥους καὶ τῶν ἑρῶν ἐσήμανεν ἡγέρθησαν ἐκείνη μὲν, ὅπως ἀνοίξῃ τὰς πύλας, δι' ὧν ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ κατὰ τὸ συνέθεσ ὁ Ἥλιος· αὐταὶ δὲ, ὅπως ζευξῶσι τοὺς Φαιθοντοκτόνους ἵππους εἰς τὸ ἄρμα του· ὁ Ἥλιος ἐνδυθεὶς κατέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ὀλυμπίου μεγάρου καὶ ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω ἀναμένων... ἀλλ' ἡ Νῦξ δὲν ἐφαίνετο ἐπανερχομένη εἰς τὰ δώματα τῆς.

Ἄλλο ἔσπνητῆρι ἐσήμανεν εἰς τοὺς θαλάμους τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὁ Ἄρης σπεύδων περιβάλλετο τὴν πανοπλίαν του, μὴ καταλάβῃ αὐτὸν ὁ Ἥφαιστος ἐπανερχόμενος ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων του καὶ κατηγορήσῃ ἐπὶ ἀπιστίᾳ τὴν σεμνὴν Κυπρίδα.

Ὁ Ἥφαιστος ἐθαρόνθη σφυρηλατῶν κεραυνούς, εἶγε σφυρηλατήσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην ὠδὲκάδα ὅλην πλὴν τοῦ συνήθου, καὶ ἀφείξῃ τὰ καταχθόνια τῆς Αἴτης ἐπανήλθεν εἰς τὰ οὐράνια δώματα.

Ὁ Ἥλιος ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω ἐν τῇ αὐλῇ ἀδημονῶν μὴ ἢ συνάδελφός του Νῦξ ἔπαθε πάθημα Φαιθοντος, ὅτε τριζυμον θύρας ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ἦτο ἡ θύρα τοῦ μεγάρου τῆς Ἀφροδίτης, μητρός του Ἑριῶτος καὶ συνεύνου του Ἥφαιστου, καὶ ἐπρόβαλεν ἡ κεφαλὴ τοῦ βασιβοζούκου Ἄρεως, ἐρευνῶντος ἐταστικῶ τῷ βλέμματι τὰ περίξ· ὅτε εἶδεν, ὅτι ὁ περιδιαβάζων ἦν ὁ ἐκηθόλος Ἀπόλλων ὁ πολλὰ καὶ τὰ κρύφια εἰδώς, προέβη θαρραλέως· ἀλλὰ μᾶλιν εἶχε προεχθάλει τὸν δεξιὸν πόδα εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς μαρμαρινῆς κλίμακος, ἡ αὐλεὶος θύρα ἐστράφη ἐπὶ τῶν στροφίγγων τῆς καὶ ἐπερᾶν ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ εὐσφόρου ἢ ζοφερὰ μορφή του Ἥφαιστου....

Δὲν ἦτο πλὴν καρὸς ὑποχωρήσεως ὁ Ἄρης ἐν τῷ θράσει του κατέλθεν ἀδιάφορος τὴν κλίμακα· ὁ Ἥφαιστος εἰσήλθε καὶ αὐτὸς ὑποκρινόμενος τὸν ἀδιάφορον

ἀλλ' ἐπὶ τῶν χειλέων του Ἥλιος ἐπήνθει μειδίωμα εἰρωνικὸν εὐχομένου αὐτῷ τὴν καλὴν ἡμέραν, καὶ ἐν τῷ στήθει του ἐξερράγη Αἶνα πυρίνη ὡς ἡ τοῦ ἐργουσταίου του, καὶ ὁ Ἥφαιστος συνέλαβε τὸ σχέδιον τῶν ἀοράτων παγίδων, εἰς αἷ ἐμελλον νὰ ἐμπέσωσιν ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη...

Τὴν νύκτα ἐκείνην δύο ἐλήφθησαν μεγάλαι ἀποφάσεις, ἡ τῆς γεννήσεως τοῦ σωτήρος Ἡρακλέους, δι' οὗ ἐσώθη τῆς ἀτιμίου τιμωρίας ὁ θεὸς Προμηθεύς, καὶ ἡ τῆς κατασκευῆς τῶν ἀοράτων παγίδων, δι' ὧν ἐβουθίσθη εἰς τὴν ἀτιμίαν ἕτερος θεός... ἡ μυθολογία δὲν διευκρινίζει σαφῶς τίς ὁ Ἥφαιστος ἢ ὁ Ἄρης; Ὁ

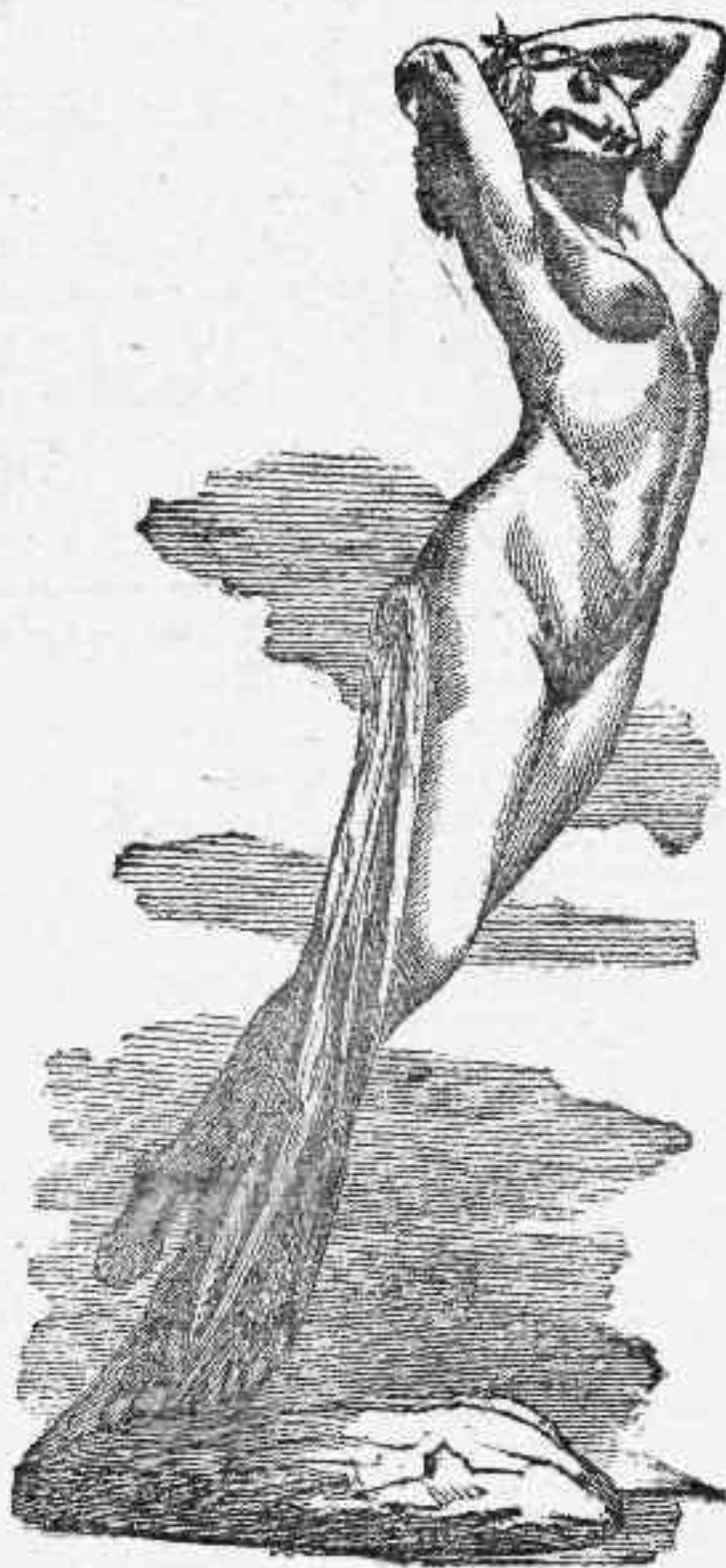
Ἥφαιστος εἶναι βέβαιον, ὅτι δὲν διευζεύχθη τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἐκ διαλόγων τοῦ Λουκιανῶ γίνεται δῆλον, ὅτι πολλοὶ θεοὶ κατὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν πύχοντο νὰ ἦσαν εἰς τοῦ Ἄρεως τὴν θέσιν...

Πρὸς τὴν Νύκτα ἐπανερχομένην εἶπεν ἡ Ἥως μετὰ πονηροῦ μειδιάματος «πολύ ἤρησες ἀπόψε!» ἀλλ' ἡ Νῦξ ἐχέμυθος οὐδὲν ἀπεκρίνατο...

Ἦτο ἵως ἡ νύξ τῆς ὀγδόης πρὸς τὴν ἐνάτην Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀνδὲν ἦτο, ἦτο πάντοτε βεβαίως νύξ χειμερινή.

(Ἐκ τῶν τοῦ Anichs)

Ε. Σχινᾶς.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

τοῦ ἔτους 1879

ΥΠΟ

ΕΙΡΗΧΑΙΟΥ ΑΓΩΓΙΟΥ

Ἐν παντὶ τῷ φιλοβιβλίῳ καὶ φιλαναγνώστη κόσμῳ βιβλίον, οἷον τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἡμετέρου κ. Εἰρη. Ἀσωπίου, ἀριθμοῦν βίον δέκα καὶ τριῶν ἔτων, ἀπολαῶν ὑπολήψεως καὶ δικαίας ἐκτιμήσεως, τὸ μόνον ἵως, ὑπερκαταρθεῖ νὰ περιλαμβάνῃ ὕλην ἀρεστὴν εἰς πάσης τάξεως καὶ διαθέσεως ἀνθρώπου, οὐδε-

μίαν θὰ εἶχεν ἀνάγκην συστάσεως καὶ μακρῆς βιβλιογραφίας, ἥρκει μόνον ἀπλὴ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἀγγελία, ὅπως οἱ ἀγορασταὶ προσέλθωσι κατὰ ἑκατοντάδας εἰς τὰ πωλοῦντα αὐτὸ βιβλιοπωλεῖα.

Ἐν Ἑλλάδι ὅμως ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Πρέπει, ὅπως κατορθωθῇ ἡ κατανώλιωσις βιβλίου τινος, ἔστι καὶ τὸ ἀριστον εἰς τὸ εἶδος του, νὰ μετέλθῃ τις ἀπειρα μέσα, νὰ ἐκδώσῃ ἀγγελίας, νὰ ἐνοχλήσῃ τοὺς φίλους του πάντας, νὰ κοπιᾷ, νὰ ἰδρώσῃ, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ὅπως ἐ-